

A už tu máme samotný Štědrý den!

Hurááá, hurááá je to tady! Spousta telefonováního, spousta přáního všem, co máme rádi, ještě trochu vařeního a posledního připravováního. A taky pochopitelně venčeního. Dřív, když byla mamina s námi a podílela se na přípravách, měla jsem možnost vyrazit si na Štědrý den na dlouhý výšlap do polí. Teď, když je to už jen na mě, času znatelně ubylo a taky s Tali je to šécko trochu jinak, takže páník vytáhnul ráno ohaříky na dlouhou a já mohla řídit s obalováním a před smažováním a chlebičkováním, a odpoledne už se půjde jen tak na pohodičku, jak nám vyjde čas.

A já, protože jsem byla pilná a hodná, jsem dneska nafasovala Rumíčka. A protože Rumíček dostal vedení, vydali jsme se proti mému očekávání rovnou do sídláku. Inu což, bude to trochu netradiční procházka. Ale sídliště je nazdobený a i tady člověk najde vánoční atmosféru. A taky kupodivu i dárek! Nevěříte? No to teda věřte, páč....

Když si tak s Rumíčkem řádíme na kopci s balonkem a já ho zlobím falešným házením a on mi naopak pouští balonky dolů, tak najednou koukám.....koukám.....jako já nemám moc paměť na obličej, Brtník se tím celý můj život taky dost baví. Myslím, že vrcholem bylo, když jsem kdysi v Dejvicích nadšeně přepadla jakýhosi maníka, kterej naprosto nechápal, proč ho ta cizí holka obtěžuje. Asi 3x musel Brtník upozornit svou drahou polovičku, že "Tohle NENI Blovouch!" "Tohle fakt neni Blovouch!" jak se říkalo mému spolužáku na střední. Podotýkám, že právě Blovouch byl výrazný a nezaměnitelný typ. Zrzavý, to se moc nemůžete splést. No. Tak jo, můžete.... fakt to nebyl Blovouch. Smutný, že zatímco já jsem chodila se spolužákem celý čtyři roky do třídy to netrefím rok po škole a Brtník, který ho viděl jen párkrát to ví v první vteřině. No a takhle to mám celý život, buď si lidi pletu a přepadám ty úplně cizí a nebo naopak přehlížím známý tváře, sousedy, kolegy... protože je nepoznám. Hm.

Tudíž mě značně zaskočilo, když teda koukám a..... ve vteřině mi zapadnul obličej do správného šuplíku. Koukáme na sebe a JOOOO!! Je to von!! Je to ten pán ze včera. Dneska je bez kočárku..... ALE SE PSEM!!!! A JUCHÉÉÉÉ!!!! Máme oba hroznou radost, on mi znova děkuje, že jsem hlídala kočárek a já mu gratuluju a Rumíček hopíkává kolem fenky, která je taky celá radostná. Pánici se marně snažili ji najít- ono to tam taky fakt moc nejde. Ještě se tam pak zase vrátili, ale co můžete za tmy, nic moc. A když se vraceli domů, ČEKALA JE DELIKVENTKA U DOMU!!!! Bože dovedu si představit, jak se jim ulevilo. Fenka, která byla zvyklá se o sebe celý život (je jí sedm) starat sama, si poradila, našla cestu

A už tu máme samotný Štědrý den!

domů a vyhnula se provozu (teď je to její výhoda, že byla tulákem ve městě) . Mám vážně radost. Popřejeme si hezký a teď už i klidný a veselý svátky a já jdu s hubou kolem celé hlavy domů.

Ještě si s Rumíčkem cestou blbneme a když už vcházíme do domu, vidím venku Dášanky a další pesany. Tak ještě šup honem na krátkou společenskou, bylo by škoda jít domů. Rumíček vyrazí do společnosti a všechno si to tam poskakuje a pobíhá a pánici si přejou klidný a pokojný Vánoce. No... říkám si v duchu, jak to bude letos u nás u stromečku? Zůstane stát???? Nazdobený je pěkně, jako každý rok, pěkně po Rrrrrramštajním, dárečky jsou taky zabalený moc krásnově..... tak uvidíme, jak se k tomu Docentka Talířová postaví.

A Docentka se k tomu postavila no jako pravá docentka!! Fakt. Celej večír se chovala jako velmi civilizovaný tvor, dbala veškerých pokynů, hlavně teda toho, že do toho pokoje vzadu nestrčí ani čumák, jinak vo něj přijde! □ . A co vona by si chudera počala bez čumáku, že jo? Jak by hledala kdejaké bufet, enóno, stopičky a zvířátka, že jo? Takže si radši dala pozor a díky tomu se zadařilo, že už předčasně nerozbalila ani jeden dárek. Jen prostě občas stáli s Rumíčkem frontu u dveří do pokoje. Protože, protože jako hlavní pohádka byl připravený Anděl páně 2, což je naše oblíbená a ukázalo se, že bychom to všechnu už nestihli včas, posunuli jsme si všechno až po jejím skončení. Anděl páně je ta správná pohádka pro to, aby byl Štědrý den nejen štědrej, ale právě i veselej.

I ty nebohý nebožáci psí se museli postit a počkat si na večeri. Ale ono jim to neuškodí, stejně tak jako nám. Ehm, teda ne že bychom se fakt postili, ani oni, ani my. Jsme v tomhle směru dost ostudy. Takže žádný velký neštěstí. Večeře myslím chutnala po všech stránkách a pak už se mohlo chystat nadělování. No jo, ale kdy zazvoní Ježíšek??? No tak na to nám Tali dala odpověď v podstatě skoro hned po večeri. □ □ □ a dost mě tím pobavila.

Když jsme byly se ségrou malý, tak pochopitelně v začátcích faaaakt “zvonil Ježíšek” . Máma s náma byla sama, takže vždycky musela vymyslet nějaké figl, aby zvonění proběhlo v době, kdy třeba myla nádobí po večeri (šňůra pod kobercem a tak jako podobně). Zvoneček byl uvázaný na stuhu, na druhém konci byla pozlacená šiška a viselo to na závěsu v předsíni. Když jsme povyroستly a došly k poznání, že teda to s tím Ježíškem není tak úplně jak jsme doufaly, “záhadný” zvonění zůstalo i nadále a máma musela dál vymýšlet jak nás obelstít. Tak trochu sport už □ . No a když jsme se pak jako dospělý holky rozestěhovaly a máma

A už tu máme samotný Štědrý den!

trávila Vánoce u nás, stěhoval se zvoneček se šiškou na stuze se mnou.

A protože Brtník vždycky vymyslí nějakou bejkárnu, tak od tý doby zvonili u nás za zvoneček pesani. Murphy jako první ☐ uvázal jim vždycky někde v bytě zvonek kolem krku a poslal je do prostoru ☐ . Měli to tak pak zkrátka všichni. Jediná Tali se ovšem dokázala chopit iniciativy sama.

Nemaje závěsu v předsíni, ani nevím jak to vzniklo, visí zvonek vždycky na topení v kuchni. Asi aby ho měl Brtník při ruce, nebo nevím. Prostě tam visí. A Tali byla zvonkem letos značně okouzlená a neustále se o něj zajímala. Teda hlavně o tu šišku. Zvonek tam vždycky visí už před Štědrým dnem a Flekatice mu nedala pokoj a furt do něj žďuchala. A teď po večeri už to - asi v očekávání věcí příštích??? ☐ ☐ - nevydržela, zvonek popadla a náležitě s ním zatřásla ☐ ☐ . Zcela jasnej signál, že už se s tím nemáme babrat a otevřít konečně do toho obýváku, kam se přesunula ta hromada balíčků ze zadního pokoje. ☐ ☐

Tak to je jasný, že jsme museli, přece zazvonil Jéééžišek ☐ . A poprvní za celej můj život to nebylo lidským přičiněním. Hotovej vánoční sasrak!!! ☐ ☐ ☐

A další sasrak byl, že i po otevření dveří zůstal stromek stát a podařilo se kupodivu i civilizované rozbalování dárků. Na každého z nich tam čekala jedna hromádka, kde si mohli rozbalit plyšokrysu, pískací obří aportovací kost, sušený masíčko a žužlo kosti. A ty nám právě umožnily, abychom si i my v relativním klidu rozbalili svoje dárky, které čekaly pod stromečkem na nás. Tali mě překvapila, protože jako první si vytáhla hračky a chvíli si s nima hrála. Pak teprve přišla na řadu kost. A Rumíček byl pochopitelně uchvácen svou novou plyšokrysou, to dá rozum. Kooonečně má zas svojí kámošku zpátky.... asi tak na pět minut, než mu jí ta koza čórla. Ale.. jsou dvě, takže Rumíčku.... tady máš. Žužlo kost v Rumíčkově opět spustila hopíkání, stejně jako v Ešusovi. I tohle mají společný. Nikdy se do ní nepustí hned, nejdřív s ní vždycky půl hodiny dělají blbinky a pak se do ní pustí. Rumíček teda má ještě jednu vychytávku. Nevím proč, asi má obavy o svůj chrup, že nová, nenačatá kost je tvrdá ☐ ale.... když dohopíká, usedne, pustí svou kost a čučí na Talimůru, která už má tou dobou kost načatou. A rozžuzlanou. A Rumíček by rád, aby měl tu nejhorší práci už za sebou a nemusel se tak namáhat. Není v tom mamon, majetnictví, ne-e. Nikdy tohle neudělá jindy, než na úplném začátku. Jakmile je kost načatá, už se žádný výměny nedožaduje. A to ani druhý den (pokud kost zbyde). Myslím, že je takhle zvyklý od Bubinky,

A už tu máme samotný Štědrý den!

která ho to asi naučila, když byl malej.

No a protože Talimůře je to fučík a protože Rumíček má díky ní tak trochu pár komplikací v životě, tak ač jinak mezi ně nezasahujeme, provedeme výměnu. Tali na tom naopak vydělá, protože dostane fungl novou kost. No takže se ohaříci prožvejkali dobou našeho rozbalování, který je u nás pravda vždycky nadlouho. Rozbalujeme dárky jednotlivě, postupně a podle toho jak je vytahujeme z pod stromku. A náležitě se kocháme jak dárkem samým - obdarovaný, tak tím, jakou radost jsme udělali-dárce. A tím pádem nám Štědrej den vydrží na hoodně dlouho. Pak už zbývá jen poděkovat z okna Jéžiškovi a zkontrolovat, jestli ještě svítí svíčka za oknem, kterou na Štědrý den vždycky rozsvěcíme pro ty, kteří už tu s námi nejsou. A letos svíčka dostala nádherný nový domeček v podobě krásný lucerny, kterou jsem si moc přála a tak nehrozí, že by jí vítr sfouknul.

Takže "Děkujeme Jéééžiškuůůůů! Bylo těch dárků letos hodně a některý ještě dřív, než stál stromeček! Díky"